

El conte de la meva classe

Text: Mireia Vidal

Il·lustracions: Estudi Nimau.

Il·lustració infantil i juvenil.

A la Laia no li importava gens que tothom li preguntés què volia ser de gran. De fet , ho tenia claríssim.

Que com ho sabia? Fàcil. Només havia de fixar-se en allò que més li agradava fer.

De bon matí ja clavava els ulls en les lletres d'algun llibre, i l'única manera de despertar-la era posar-li un còmic, una novel·la o un conte ben a la vora. La Laia deia que quan s'endinsava en la lectura era com si continués somiant, i així no feia tanta mandra aixecar-se.

A l'escola llegia els llibres de la biblioteca que s'emportava a l'hora del pati; i per la tarda, ho feia a casa mentre intentava no empastifar les pàgines amb el berenar de xocolata. Però el moment que més li agradava era al vespre, quan la mare li llegia amb la veu dolça, i ella tancava els ulls, deixant-se anar en un somni on per fi es convertia en la protagonista dels seus contes.

Qualsevol que estigués al seu lloc ja hauria entès que a la Laia li encantava llegir, i per això havia decidit que volia ser escriptora. Però la Laia també pensava que no cal esperar a ser gran per fer el que a un més li agrada, així que va decidir que escriuria un llibre. Sí, tal com sona. Estava disposada a ser una escriptora jove.

El dia que va preparar-se per començar a escriure'l tremolava d'emoció. Quin títol tindria? Qui serien els seus protagonistes? Quantes pàgines duraria? Però sobretot, de què tractaria la seva història?

Arribats a aquell punt la Laia es va quedar en blanc. Tot d'una va comprendre que allò d'escriure era molt més difícil del que imaginava, així que va fer el que solia fer cada cop que tenia un problema: demanar consell als pares.

—De què puc escriure? —Va preguntar impacient mentre dinaven.

—Doncs d'alguna cosa que coneguis. Fixa't en el que tens al teu voltant i busca —Va respondre la mare.

I ja no va caldre que li diguessin res més.

Immediatament la Laia es va llançar al carrer a buscar un personatge que s'assemblés a aquells meravellosos que apareixien als seus contes. Però per més que mirava i remirava, enlloc hi veia princeses precioses, caçadors valents, guerrers forçuts, prínceps elegants, noietes que netejaven, nenes ballarines, o nens que lluitaven amb espases. Allò era terrible. De què escriuria, ara?

Amb el cap cot i el cervell buit, la Laia va tornar a casa.

—Què et passa, que estàs tan trista?—Va demanar la mare.

—Els meus amics no són com els personatges dels contes —va dir la Laia.

—Ah no? I com són doncs?

Però la Laia es va tornar a quedar en blanc.

Com que no era noia de rendir-se, l'endemà es va presentar a casa de la Célina, disposada a seguir buscant. Tothom deia que la Célina era la nena més maca de la classe, i estava convençuda que una noia bonica i delicada com ella, havia d'actuar com una princesa. Però quina va ser la seva sorpresa quan va arribar, i la va trobar ben enganxada a una partida de videojoc, amb els peus sobre el sofà empudegant tota la sala.

—No hauries d'estar cosint o pentinant els teus bonics cabells d'or?—Va preguntar la Laia sorpresa.

Però la Célina amb prou feines la va mirar de reüll per no perdre la concentració de la pantalla, i la Laia va comprendre que el millor seria canviar de personatge.

Va decidir provar sort a casa del Pau. A classe tothom sabia que era el nen més valent de tots, però quan va arribar a casa seva, també va descobrir que, a més a més, era un ballarí excel·lent que estava practicant una coreografia fantàstica. Desil·lusionada va sortir al parc, però enlloc de trobar una noieta desvalguda, es va creuar amb la Teresa, considerada la més bona jugant a futbol. A casa el Carles li van dir que no era un nen golafre, sinó el millor cuiner de la família. I la seva amiga Rut li va confessar que no li agradaven les nines, perquè el que de veritat la divertia era jugar a ser pilot d'avió.

Definitivament allò de trobar un personatge per la seva història estava resultant molt complicat. Fins aleshores la Laia havia crescut llegint històries que parlaven de nois i noies que o bé eren d'una manera o bé eren d'una altra. Mai es barrejaven i en cap conte apareixia una princesa futbolista o un caçador que fes les feines de casa. Però els seus amics no eren així. Els seus amics eren tots diferents i tant si eren nens com nenes, acabava de comprovar que tots podien fer de tot.

Tot d'una la Laia va saber de què tractaria el seu conte: escriuria sobre els seus amics, i parlaria de com cadascun era únic i especial. Mirés on mirés veia un nen o una nena diferent de la resta i tan sols calia observar-lo per descobrir què era allò que més li agradava, i en el que potser es convertiria de gran.

La Laia estava contenta perquè finalment havia trobat els seus personatges i immediatament es va posar a escriure entusiasmada.

El llibre li va quedar prou bé, però encara en va haver d'escriure'n molts més abans de convertir-se en una escriptora de veritat. Ara que és gran ja ho és, i també és mare d'un nen i una nena als que mai pregunta que volen ser. L'únic que li preocupa és ensenyar-los a fer de tot perquè ells sàpiguen triar allò que més els hi agradi. I és que encara recorda quan va aprendre que al Martí i la Montse els encantava fer robots, que el Jan i la Roser eren molt bons jugant a fer de perruquers, que la Lídia era l'única de la classe que havia après a disparar amb arc, que el Ramón netejava les taules com ningú, que el Ferran era un poruc i que contra tot pronòstic la Jana era, se'ns dubte, la més forta de la classe.

Fi

La guia de la salut i el benestar per als teus fills

Els contes de l'àvia és un recopilació de contes que l'Observatori de la Infància i l'Adolescència FAROS ofereix a la seva plataforma digital (<http://faros.hsjdbcn.org/>) per fomentar la lectura i difondre valors i hàbits saludables en la població infantil.

FAROS és un projecte impulsat per l'Hospital Sant Joan de Déu amb l'objectiu de promoure la salut infantil i difondre coneixements de qualitat i d'actualitat en aquest àmbit.